

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobce **ZIMBO CZECHIA s. r. o.**, se sídlem Na Zátorách 8/613, Praha 7, zastoupeného JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem se sídlem Šaldova 34/466, Praha 8 - Karlín, proti žalované **Ústřední veterinární správě Státní veterinární správy** se sídlem Slezská 100/7, Praha 2, o přezkoumání rozhodnutí žalované č. j. SVS/1414/2012-ÚVS ze dne 14. 6. 2012, ve věci pořádkové pokuty,

t a k t o :

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalované č. j. SVS/1414/2012-ÚVS ze dne 14. 6. 2012, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajské veterinární správy Státní veterinární správy pro Olomoucký kraj (dále jen „KVS“) č. j. 2011/5339-3/KVSM ze dne 16. 1. 2012 o uložení pořádkové pokuty za porušení povinnosti kontrolované osoby dle zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „veterinární zákon“).

Žalobce v žalobě namítal, že v řízení nebylo postaveno najisto, že prvostupňové rozhodnutí bylo podepsáno úředně oprávněnou osobou. Na písemném vyhotovení rozhodnutí je uvedeno jméno, příjmení a funkce oprávněné osoby a podpis třetí neznámé osoby bez jakékoli zákonem předvídané doložky. Žalobce vyjádřil dále svůj názor, že rozhodnutí je právně vadné proto, že prvostupňové rozhodnutí neobsahuje ve výroku dostatečně přesný popis skutku, což vede k tomu, že vůbec nelze uzavřít, že ve věci byla dána věcná působnost veterinárního dozoru, neboť předmět kontroly je vymezen v kontrolním protokolu neurčitě. Dále namítal, že kontrolorka krajské veterinární správy MVDr. A. M., která se dostavila dne 13. 12. 2011 na provozovnu žalobce, se v rozporu se zákonem neprokázala zvláštním pověřením k výkonu kontrolní činnosti na předmětné provozovně, ale prokazovala se toliko služebním průkazem žalované. Žalobce dále poukazoval na procesní pochybení spočívající v nespojení skutkově obdobných věcí o uložení pořádkové pokuty, které byly proti němu vedeny u žalované. Bylo rovněž poukázáno na nepřesvědčivé a formalistické odůvodnění výše pokuty, přičemž v tomto bodě žalovaná nepřipustně nahradila chybějící úvahy orgánu prvního stupně. Přestože dle veterinárního zákona lze uložit pořádkové pokuty do výše 500 000,- Kč, nezabývaly se správní orgány tím, že na skutkově obdobných deliktech již byla tato mez vůči žalobci ke dni rozhodování žalované překročena. Tím, že je žalobce opakovaně trestán za týž správní delikt, dochází k porušení zásady „ne bis in idem“. Žalobce dále poukázal na to, že za stejný delikt (neposkytnutí součinnosti při nepředložení zvláštního pověření) sankcionuje žalovaná žalobce jakožto právnickou osobu, zatímco Státní zemědělská a potravinářská inspekce (jež je stejně jako žalovaná řízena Ministerstvem zemědělství) sankcionuje fyzické osoby – vedoucí provozoven či jejich zástupce. Závěrem žalobce požádal krajský soud o snížení pokuty či od upuštění od jejího uložení, neboť pokuta s ohledem na délku rozhodování žalované pozbyla účelu.

V replice ze dne 10. 4. 2015 žalobce rozvinul argumentaci ve vztahu k pochybení stran podpisu prvostupňového rozhodnutí oprávněnou osobou. S odvoláním na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 34/2014-76 poukázal na to, že pokud rozhodnutí nepodepíše oprávněná úřední osoba, může to mít za následek nezákonnost nebo dokonce nicotnost takového rozhodnutí. Žalobce citoval podmínky pro zastupování dle vnitřních organizačních předpisů a požadoval prokázání existence těchto podmínek. Dovolával se také toho, že předložené pracovněprávní dokumenty neprokazují oprávnění inspektorky ke kontrole.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 27. 11. 2012 uvedla, že originál prvostupňového rozhodnutí je řádně podepsán, nikoli sice ředitelem, ale jinou úřední osobou, která byla oprávněna jej podepsat; rozhodnutí tedy není nezákonné. Namísto ředitele MVDr. A. Z. rozhodnutí podepsal jeho zástupce MVDr. Š. a to v souladu s organizačním řádem, podle nějž ředitele v případě nepřítomnosti nebo zaneprázdněnosti zastupuje vedoucí zaměstnanec, který byl určen jeho stálým zástupcem. Nedostatek v konverzi analogové podoby rozhodnutí do podoby digitální nebyl v průběhu správního řízení žalobcem namítán. Nadto žalovaná poukázala na materiální doručení rozhodnutí, které bezpochyby nastalo. K problematice

nevyhovění návrhu na spojení řízení žalovaná uvedla, že s těmito návrhy se vypořádala tak, že je čistě na úvaze správního orgánu, zda povede o více věcech společné řízení, jsou-li splněny podmínky ustanovení § 140 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalovaná dále prohlásila, že skutkový stav byl dostatečně zadokumentován, a z dokumentace vyplývá, že inspektorka MVDr. A. M. seznámila kontrolovanou osobu se zahájením a předmětem kontroly, přičemž inspektorka předložila oprávněné osobě (zástupkyni vedoucí prodejny) služební průkaz. Během správního řízení žalobce nezpochybňoval zjištěný skutkový stav, ale přednášel svoji argumentaci ke stanovisku o potřebě zvláštního písemného pověření ke kontrole. Skutek, pro nějž byla pokuta uložena, byl v prvostupňovém rozhodnutí určen nezaměnitelným způsobem jak místně, tak časově i věcně. Kontrola byla zmařena bez ohledu na případný předmět kontroly, takže žalobní námitka směřující proti nedostatečnému vymezení předmětu kontroly je zástupná a účelová. Součinnost nebyla poskytnuta z důvodu metodického pokynu jednatele žalobce, a žalobce během řízení nezpochybňoval, že vstupu do provozovny se domáhal veterinární inspektor. Žalovaná nesouhlasila s výkladem žalobce, že by veterinární inspektoři museli vedle služebního průkazu předkládat ještě speciální pověření ke kontrole a odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 10 Ca 127/2005 a další judikaturu; podotkla dále, že zákonem nejsou stanoveny náležitosti pověření ke kontrole, a toto tedy nemusí být obsaženo na zvláštní listině, ale může být inkorporováno do služebního průkazu, který tak plní funkci písemného pověření ke kontrole. Žalovaná poukázala na soustavnost státního veterinárního dozoru, dále na to, že je prováděn u registrovaných či schválených subjektů a kontrolované činnosti se mohou přímo dotýkat lidského zdraví či zdraví zvířat. Žalovaná trvá na tom, že postup žalobce má obstrukční charakter, neboť v minulosti proběhla kontrola řady provozoven žalobce, aniž bylo vyžadováno speciální pověření. Pokud měl žalobce jiný názor na rozsah potřebné dokumentace nutné k předložení při zahájení kontroly, měl tuto skutečnost namítat během kontrolního řízení, nikoli ale svémocně zabránit v kontrole. K rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 42/2004 žalovaná poznamenala, že tento není použitelný, neboť se týká jiného orgánu státní správy, který vykonává kvalitativně jiný typ dozoru. Naopak se dovolávala závěrů učiněných v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 25/2012-34 ze dne 21. 3. 2012 a Městského soudu v Praze sp. zn. 11 A 9/2011 ze dne 2. 5. 2012, aprobujících užití služebního průkazu jako pověření ke kontrole. K výši pokuty žalovaná uvedla, že byla stanovena v souladu se zásadami pro ukládání pořádkových pokut. Žalobce neuváděl v řízení žádné konkrétní skutečnosti k nepřiměřenosti výše uložené pokuty či dokonce ke svému existenčnímu ohrožení v důsledku uložené pokuty. To je ostatně nepravděpodobné už jen při porovnání výše pokuty a zapsaného základního kapitálu žalobce v řádech desítek miliónů Kč. Správní orgány zhodnotily význam předmětu kontroly i závažnost následku protiprávního jednání. Doplnění posouzení výše pokuty učiněné odvolacím orgánem nijak nepřipustně nezasahuje do práv žalobce, protože správní řízení v obou stupních tvoří jeden celek. Zásada „ne bis in idem“ nebyla porušena, ani nebyl překročen maximální limit pro uložení pokuty, neboť limit se počítá pro každou kontrolu na každé provozovně samostatně; nelze hovořit o trvajícím či pokračujícím deliktu, protože každý delikt je vymezen místně i časově zvlášť, každá kontrola má svůj počátek a konec; navíc je třeba přihlížet k účelu

pořádkové pokuty, kterou je vymoci umožnění kontroly konkrétní provozovny. Žalovaná se nevyjadřuje k postupu Státní zemědělské a potravinářské inspekce v jiných řízeních, pouze poznamenává, že tato nemá v zákoně, podle něžž postupuje, vůbec upravenou možnost uložení pořádkové pokuty.

Ve vyjádření ze dne 31. 3. 2015 žalovaná popsala zásady podepisování dokumentů v rámci Státní veterinární správy a odkázala na příslušné interní dokumenty. V reakci na repliku žalobce žalovaná dne 16. 4. 2015 namítla koncentraci řízení a opožděnost námitek žalobce, dále poukázala na to, že není důvod prokazovat naplnění podmínek stanovených interními předpisy pro zastupování úředních osob.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že dne 13. 12. 2011 v 7.00 zahájila veterinární inspektorka KVS MVDr. A.M. (dříve N.) kontrolu v provozovně žalobce v objektu obchodního domu TESCO na ul. Dukelské v Litvli. Inspektorka jednala osobně se zástupkyní vedoucího prodejny paní Navrátilovou a telefonicky s vedoucím prodejny panem F. Kontrolovaná osoba byla seznámena se zahájením a předmětem kontroly, kdy inspektorka předložila svůj služební průkaz. Vedoucí prodejny však inspektorce sdělil, že na základě interního pokynu jednatele žalobce inspektorce vstup do provozovny neumožní z důvodu, že nepředložila zvláštní písemné povolení ke kontrole. I přes poučení o prokazování totožnosti inspektorů a povinnostech kontrolovaných osob, včetně možnosti uložení pořádkové pokuty, nebyl inspektorce vstup do provozovny umožněn. V námitkách proti protokolu o kontrole ze dne 23. 12. 2011 uvedl žalobce pouze námitky ohledně právního názoru na to, čím je povinen se veterinární inspektor prokazovat. Uvedené námitky byly dne 12. 1. 2012 zamítnuty. Rozhodnutím KVS č. j. 2011/5339-3/KVSM ze dne 16. 1. 2012 byla dle § 53 odst. 7 veterinárního zákona žalobci uložena za shora popsané jednání pořádková pokuta ve výši 50 000,- Kč, neboť v něm bylo spatřováno porušení povinnosti kontrolované osoby. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 30. 1. 2012 odvolání, které bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto. Kromě správního spisu soud k důkazu přečetl interní dokumenty žalované k výkonu podpisového práva v rámci organizační struktury žalované a k pracovnímu poměru inspektorky MVDr. A.N. (nyní M.).

Podle § 53 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona jsou veterinární inspektoři při výkonu státního veterinárního dozoru oprávněni vstupovat na pozemky, do provozních, skladovacích a jiných prostorů, zařízení a dopravních prostředků sloužících k činnosti kontrolovaných osob, která je předmětem státního veterinárního dozoru, a jde-li o provádění pohraniční veterinární kontroly, do celních prostorů pohraničních celních úřadů a provádět na těchto místech potřebné úkony a šetření.

Podle § 53 odst. 4 veterinárního zákona jsou kontrolované osoby povinny vytvářet vhodné podmínky pro výkon státního veterinárního dozoru a poskytovat veterinárním inspektorům nezbytnou součinnost a pomoc, zejména umožnit jim přístup na místa a do prostorů uvedených v odstavci 1 písm. a), odběr vzorků a poskytovat jim na požádání potřebné doklady, údaje a ústní a písemná vysvětlení, jakož i bezplatně nezbytnou věcnou, osobní a jinou pomoc.

Podle § 53 odst. 7 veterinárního zákona kontrolované osobě, která nesplní povinnost podle odstavce 4, může orgán veterinární správy, který provádí výkon státního veterinárního dozoru, uložit pořádkovou pokutu do 100 000 Kč. Pořádkovou pokutu lze uložit i opakovaně, nebyla-li povinnost splněna ani ve lhůtě nově stanovené orgánem veterinární správy. Souhrn takto uložených pokut nesmí být vyšší než 500 000 Kč. Pokutu vybírá orgán, který ji uložil. Příjem z pokut je příjmem státního rozpočtu.

Před probráním jednotlivých žalobních bodů soud předeseílá, že se nezabýval nově uplatněnými žalobními body, uplatněnými v replice ze dne 10. 4. 2015, jestliže tyto neměly svůj předobraz v žalobních bodech, případně k nim není soud povinen přihlížet z úřední povinnosti, a to s ohledem na koncentrační lhůtu 2 měsíců, stanovenou v § 71 odst. 2 s. ř. s.

O jednotlivých žalobních bodech soud uvážil následovně:

Žalobce vznesl námitku, že z vyhotovení rozhodnutí prvního stupně není zřejmé, kdo ho podepsal. Jestliže jej podepsal oprávněný zástupce ředitele, pak není zřejmé, zda byly splněny podmínky pro jeho zastupování, stanovené interními předpisy žalované. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 34/2014-76 ze dne 18. 9. 2014 je soud povinen zkoumat, kdo je osobou, která za ředitele podepsala originál rozhodnutí. Pokud by totiž rozhodnutí nepodepsala oprávněná úřední osoba, mohlo by být rozhodnutí nezákonné nebo dokonce nicotné (zejména pokud by bylo podepsáno zcela bez vědomí oprávněné úřední osoby). V projednávané věci je v podpisu osoby, která prvostupňové rozhodnutí podepsala, identifikované příjmení „Š.“, které odpovídá příjmení zástupce ředitele, oprávněného jej v nepřítomnosti či v zaneprázdněnosti zastupovat. Ostatně i odvolací orgán prvostupňové rozhodnutí akceptoval jako rozhodnutí orgánu Státní veterinární správy a jako takové ho potvrdil. Prvostupňové rozhodnutí bylo tedy podepsáno oprávněnou úřední osobou, a jako takové tedy netrpí nicotností. Případné vady konverze či možné nesplnění podmínek pro zastupování by mohly být vadami, které ovšem nijak nebyly způsobilé zasáhnout do veřejných subjektivních práv žalobce a on to ostatně ani netvrdí. Nemohly by být relevantním důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Pokud se týče namítaného nedostatečného popisu skutku v prvostupňovém rozhodnutí, ztotožňuje se soud s žalovanou v tom, že skutek je místně, časově i věcně vymezen tak, že je nezaměnitelný s jiným skutkem. Pokud se týče namítaného nedostatečného popisu předmětu kontroly, pak je třeba uvést, že předmět kontroly byl žalobci při kontrole oznámen, a žalobce proti tomu během kontroly ani

v následných námitkách k protokolu ničeho nenamítal. Jeho protokolární vymezení „kontrola dokumentace, kontrola výroby polotovarů, kontrola hygieny prodeje“ neodporuje zákonnému vymezení působnosti veterinárního inspektora. Součinnost při kontrole nebyla ze strany žalobce neposkytnuta proto, že by zde byla pochybnost o legálnosti jejího předmětu, ale z důvodu představy žalobce, že ke kontrole je potřebné speciální pověření pro veterinárního inspektora. Nebyl proto žádný důvod pro uvádění předmětu kontroly ve výroku prvostupňového rozhodnutí o pořádkové pokutě, ale plně stačilo uvést, že kontrolovaná osoba neumožnila vstup veterinární inspektorce, čímž zcela zabránila výkonu kontroly v jakémkoliv rozsahu.

Pokud se týče jádra sporu, tedy otázky, zda byla veterinární inspektorka povinna prokazovat se nikoli jen služebním průkazem, ale též zvláštním pověřením, pak soud poukazuje na skutečnost, že tato otázka byla žalobcem před správními soudy (včetně soudu podepsaného) vznášena mnohokrát, a byla již opakovaně a jednoznačně zodpovězena v neprospěch žalobce. Soud proto odkazuje pro stručnost na rozhodnutí v této záležitosti již učiněná. Připomíná zejména závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 114/2012-69 ze dne 28. března 2013, kde soud uvedl, že veterinární inspektoři osvědčují své obecné oprávnění k výkonu státního veterinárního dozoru ve smyslu § 53 odst. 2 písm. c) veterinárního zákona služebním průkazem, který současně představuje pověření k provedení kontroly ve smyslu § 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole. Již předložením služebního průkazu prokazuje veterinární inspektor svou totožnost a současně své oprávnění k výkonu státního veterinárního dozoru, a proto nemusí předkládat ke každé kontrole zvláštní pověření. Z žádného ustanovení veterinárního zákona, jež je zákonem speciálním vůči zákonu o státní kontrole, nelze dovodit povinnost kontrolního pracovníka prokazovat se zvláštním povolením jednotlivě pro každou konkrétní kontrolu. Proto veterinární inspektorka žalované nepochybila, když se před zahájením kontroly prokázala toliko služebním průkazem. Tyto závěry byly potvrzeny i v rozsudcích Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 43/2013-54 ze dne 28. dubna 2014 a č. j. 8 As 110/2013-62 ze dne 30. června 2014.

K námitce, že nedošlo ke spojení souvisejících správních řízení, soud uvádí, že se neztotožňuje s tím, že by bylo na libovůli správního orgánu, zda řízení vhodná ke spojení spojí či nikoliv, nicméně v projednávané věci byly v prvostupňovém rozhodnutí (na str. 3) uvedeny důvody, proč návrh na spojení neodpovídal zákonným kritériím. Z hlediska ochrany subjektivních veřejných práv žalobce je podstatné, že žalovaná přezkoumala jednotlivá rozhodnutí, navrhovaná ke spojení. Navíc, i pokud by soud shledal, že odvolací řízení měla být spojena, nemohlo by to být důvodem pro zrušení rozhodnutí, neboť by to bylo proti smyslu institutu spojení řízení, jímž má být realizována zásada hospodárnosti správního řízení, která by byla zrušovacím rozhodnutím popřena (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 110/2013-62 ze dne 30. června 2014).

K námitce, že výše trestu byla odůvodněna nedostatečně a že v této části nemohou úvahy odvolacího orgánu nahradit chybějící úvahy prvostupňového orgánu, soud odkazuje na již citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 8 As 110/2013-62 ze dne 30. června 2014, kde ve skutkově srovnatelné věci soud uvedl:

„...žalovaná mohla doplnit odůvodnění ohledně výše pořádkových pokut, neboť rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tvoří s rozhodnutím o odvolání jeden celek, a proto je možné dílčí části odůvodnění doplnit i v odvolacím rozhodnutí (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2003, č. j. 7 A 124/2000-39 nebo ze dne 17. 7. 2009, č. j. 7 Afs 43/2009-75). Žalovaná se ve všech případech ztotožnila s konkrétní výší uložené pořádkové pokuty. V případě uvedených rozhodnutí nicméně shledala, že je vhodné doplnit část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně týkající se výše uložené pokuty. Podstatné je, že žalovaná nenahradila úvahy správního orgánu prvního stupně, ale pouze navázala na jeho posouzení kritérií, která vzala v úvahu při rozhodování o výši pokuty. Úvahy žalované spolu s úvahami krajské veterinární správy dostatečně odůvodňují přiměřenost výše vyměřené pořádkové pokuty.“ Pokud se týče namítaných dopadů výše uložené pokuty na existenční poměry žalobce, pak v tomto směru nebylo žalobcem ničeho namítáno, a výše pokuty nezavdává v tomto směru žádné pochybnosti, podává-li se ze spisového materiálu, že žalobce je velkou společností, provozující mnoho provozoven na území České republiky. Ostatně absence konkrétních tvrzení o dopadu pokuty do majetkové sféry žalobce byla jedním z důvodů, proč ani soud neshledal důvod ke snížení uložené pokuty. (Dalším důvodem byla skutečnost, že se neztotožnil s názorem žalobce, že pořádková pokuta pozbývá účelu plynutím času, naopak má za to, že tato pozbývá účelu až splněním vynucované povinnosti.)

Soud se dále neztotožnil s námitkou, že při uložení pokuty byla překročena maximální zákonná mez ve výši 500 000 Kč. Dle názoru soudu nelze sčítat pokuty uložené jedné právnické osobě v různých jejích provozovnách, neboť účelem pokuty je vynutit konkrétní místně, časově a věcně individualizovanou povinnost. Příklon k interpretaci žalobce by ostatně znamenal, že provozovatel mnoha podniků by se mohl za cenu půl milionu Kč zcela „vykoupit“ z povinnosti podřídit se dohledu orgánů státní veterinární správy, což je nepřípustné. K námitce porušení zásady „ne bis in idem“, soud poukazuje na dříve vyslovený judikatorní závěr, že „[u]kládání pořádkových pokut je specifické i v tom, že se zde neuplatní trestně právní zásada ne bis in idem. Jak již bylo uvedeno, primárním účelem uložení pořádkové pokuty není uložit sankci za určité jednání (či nekonání), ale vynutit splnění určité (buď při opakovaném ukládání stejné, neb dosud nesplněné) povinnosti“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 110/2013-62 ze dne 30. června 2014).

K námitce, že orgány Státní zemědělské a potravinářské inspekce jsou v obdobných případech postihovány fyzické osoby (vedoucí provozoven či jejich zástupce) a nikoli žalobce, jakožto právnická osoba, se soud ztotožňuje s obranou žalované a zdůrazňuje, že se jedná o postupy podle jiných právních předpisů, které tak nejsou způsobilé k relevantní komparaci.

Konečně soud nepokládá za potřebné znovu dokazovat z pracovněprávní dokumentace skutečnost, kterou má již dostatečně prokázanou služebním průkazem, a totiž tu, že MVDr. M. byla inspektorkou Státní veterinární správy, neboť ani předložené části pracovněprávní dokumentace tuto skutečnost nijak nezpochybňují.

Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., tak že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšná žalovaná se tohoto práva výslovně vzdala.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Krajský soud v Ostravě
dne 29. dubna 2015

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu